



37

Besluit van 8 januari 1990, houdende wijziging van het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 19 juli 1989, nr. MJZ19789050, Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving;

Gelet op de artikelen 1, 3, 4, 10a, derde en vierde lid jo eerste lid, en 11 van de Wet hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden (Stb. 1982, 494);

De Raad van State gehoord (advies van 8 november 1989, nr. W08.89.0407);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 2 januari 1990, nr. MJZ 02190044, Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden (Stb. 1984, 470) wordt gewijzigd als volgt:

A

Na hoofdstuk I wordt een hoofdstuk ingevoegd, luidend:

HOOFDSTUK IA

Artikel 1a

Als categorieën van personen als bedoeld in artikel 1 van de wet worden aangewezen:

- a. gasten van een hotel;
- b. gasten van een kampeerplaats in de zin van de Kampeerwet (Stb. 1981, 372);
- c. militairen, verblijvende in een kazerne;
- d. kinderen, verblijvende in een kinderdagverblijf;

- e. scholieren of studenten van een school of andere onderwijsinstelling;
- f. bezoekers van een recreatiebedrijf;
- g. bezoekers van een sportschool;
- h. bezoekers van een sauna;
- i. bewoners van een wooncomplex;
- j. personen, ingesloten in een huis van bewaring, gevangenis of rijksasiel voor psychopaten;
- k. personen, verblijvende in een tehuis voor kindbescherming;
- l. patiënten, verblijvende in een psychiatrische inrichting;
- m. leden van een vereniging;
- n. werknemers van een bedrijf..

B

Aan artikel 16 wordt een lid toegevoegd, luidend:

3. Het eerste en tweede lid zijn ten aanzien van zweminrichtingen, die uitsluitend of in hoofdzaak toegankelijk zijn voor de in artikel 1a bedoelde personen, niet van toepassing..

C

Artikel 20 wordt gewijzigd als volgt:

- 1. In het eerste lid wordt de zinsnede «minder is dan 1,10 meter» vervangen door: gelijk is aan of minder is dan 1,10 meter.
- 2. In het tweede lid wordt de zinsnede «maar minder dan 1,40 meter» vervangen door: , maar gelijk is aan of minder is dan 1,40 meter,.

D

Artikel 24 wordt gewijzigd als volgt:

- 1. In het eerste lid wordt de zinsnede «minder is dan 1,40 meter» vervangen door: gelijk is aan of minder is dan 1,40 meter.
- 2. In het tweede lid wordt de zinsnede «maar minder dan 2,00 meter» vervangen door: maar gelijk is aan of minder is dan 2,00 meter.

E

Artikel 25 wordt gewijzigd als volgt:

- 1. De bestaande tekst wordt aangeduid als eerste lid.
- 2. Toegevoegd wordt een lid, luidend:
 - 2. Het eerste lid is ten aanzien van zweminrichtingen, die uitsluitend of in hoofdzaak toegankelijk zijn voor de in artikel 1a bedoelde personen, buiten de uren dat die zweminrichtingen voor het publiek zijn opgesteld slechts van toepassing, voor zover de diepte van het zwemwater meer is dan 1,40 meter..

F

In artikel 48, eerste lid, vervallen de woorden «voor het publiek».

G

In artikel 49, eerste lid, wordt «zweminrichtingen» vervangen door:
voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen.

H

Na artikel 49 wordt een artikel ingevoegd, luidend:

Artikel 49a

1. Ten aanzien van zweminrichtingen, die uitsluitend of in hoofdzaak toegankelijk zijn voor de in artikel 1a bedoelde personen, en die reeds bestaan op 1 februari 1990, blijven de in dit besluit gegeven voorschriften – behoudens het in het tweede lid bepaalde – buiten toepassing tot drie maanden na die datum.

2. Voor zover met betrekking tot een inrichting als bedoeld in het eerste lid op 1 februari 1990 niet wordt voldaan aan:

a. de artikelen 3, 4, tweede lid, 6, eerste lid, 7, eerste lid, 8, derde lid, 19, 20, tweede lid, 21, 22, 24, derde en vierde lid, 27, 40, eerste en derde lid, en 42;

b. de artikelen 7, tweede lid, 14, 15, 17, eerste lid, 18, eerste lid, 20, derde lid, en 23 of

c. de artikelen 4, eerste lid, 5, 13, 20, eerste lid, 28, 39 en 40, tweede lid,

blijven na die datum met betrekking tot die inrichting de onder a genoemde bepalingen een jaar, de onder b genoemde bepalingen vijf jaar en de onder c genoemde bepalingen tien jaar buiten toepassing..

ARTIKEL II

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 februari 1990.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 8 januari 1990

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

Uitgegeven de *drieëntwintigste* januari 1990

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 13 februari 1990, nr. 31.

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Op 1 november 1984 trad het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden (Stb. 1984, 470) in werking. Dit besluit had, wat de zweminrichtingen betreft, alleen betrekking op die welke voor het publiek toegankelijk zijn. In de toelichting bij dat besluit werd reeds gesteld dat het in de bedoeling lag de werkingssfeer in een volgende fase uit te breiden tot onder meer de hotelbaden en campingbaden (die alleen voor hotelgasten en kampeerders toegankelijk zijn). Met het onderhavige wijzigingsbesluit wordt aan dat voornemen uitvoering gegeven. Getracht is om alle categorieën zweminrichtingen die niet voor het publiek toegankelijk zijn, onder de werkingssfeer van het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden te brengen. Hierbij is echter een uitzondering gemaakt voor de baden in de medische sfeer ten behoeve van patiënten met lichamelijke klachten, zoals therapiebaden in ziekenhuizen. Omtrent de problematiek van deze baden vindt thans nog onderzoek plaats, terwijl tevens aan de Gezondheidsraad advies is gevraagd. Het ligt in de bedoeling om in een volgende fase ook een regeling te treffen voor deze therapiebaden. Baden in de sfeer van de geestelijke volksgezondheid vallen wel onder het besluit (zie artikel I, onderdeel A).

Het onderhavige besluit beoogt zo veel mogelijk categorieën niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen onder de werkingssfeer van de Wet hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden (Stb. 1982, 494) te brengen. Daarbij zullen voor die inrichtingen grotendeels dezelfde eisen gaan gelden als voor de wel voor het publiek toegankelijke inrichtingen. Waar sprake is van uiteenlopende eisen, wordt dit in de artikelsgewijze toelichting aangegeven en gemotiveerd. Van de gelegenheid is tevens gebruik gemaakt om een enkele onvolkomenheid in de artikelen 20 en 24 weg te nemen.

Dit wijzigingsbesluit ziet alleen op de hygiëne en veiligheid in de zweminrichting. De hygiëne en veiligheid van het complex – b.v. hotel, camping, sportschool, sauna – waar de zweminrichting onderdeel van uitmaakt wordt niet geregeld door middel van het onderhavige besluit. De Wet hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden biedt daartoe immers niet de bevoegdheid.

Van toepassing op de niet voor het publiek toegankelijke inrichtingen worden onder andere artikel 9, derde lid, onder b, en artikel 10, derde lid, onder a en c. Hierbij gaat het steeds om het geschatte aantal zwemmers. Onderkend is de problematiek dat de zweminrichtingen waar dit wijzigingsbesluit betrekking op heeft doorgaans onderdeel uitmaken van een groter complex, waarbij wel het aantal bezoekers van het grotere complex – bijvoorbeeld de kampeerplaats – bekend is, doch niet het aantal zwemmers. Een opgave van het geschatte aantal zwemmers zal dan ook soms niet eenvoudig zijn. Toch is gemeend dit voorschrift ook voor de onderhavige zweminrichtingen te moeten handhaven, omdat bedoelde opgave van belang is voor de hoeveelheid toe te voegen suppletiewater (artikel 8, eerste lid) en de rondpompcapaciteit (bijlage III). Veelal zal het mogelijk zijn om een procentuele verdeling te maken van de bezoekers over de verschillende onderdelen van het complex.

Een van de artikelen die voorts van toepassing zijn op de niet voor het publiek toegankelijke inrichtingen, is artikel 22. Dit artikel heeft betrekking op de openingen beneden de waterspiegel. Met nadruk zij gewezen op het belang van veilige roosters waarbij vooral ook vastzuigen wordt voorkomen. Het risico van vastzuigen is voornamelijk aanwezig indien er slechts één afvoerrooster is dan wel er ten behoeve van een

waterglijbaan water via één punt wordt aangezogen uit het bassin. Veiligheidsmaatregelen waaraan kan worden gedacht zijn:

- toepassen van bolvormige roosters met extra zij-afzuigmogelijkheid, in plaats van vlakke platen;
- bestaande roosters 5 mm oplichten met stelingen, zodat een extra zij-afzuigmogelijkheid ontstaat;
- het gebruiken van een tweede aanzuigpunt, bufferbak, watercirculatiesysteem of extra wanddoorvoer naar bassin;
- het aanbrengen van een vast bassintrapje vóór het rooster.

Naast deze vier mogelijkheden kan als extra beveiliging nog worden gedacht aan:

- het aanbrengen van stijgbuizen met contacten die de pompen stoppen;
- het installeren van een pressostaat. Bij vacuüm-effect wordt de pomp uitgeschakeld;
- het installeren van een flowmeter. Bij het verminderen of wegvallen van de door de flowmeter te meten watersnelheid valt de pomp uit.

Bij beide laatste mogelijkheden gaat het overigens om apparatuur die als enigszins kwetsbaar beschouwd moet worden. Het is van groot belang dat door middel van proeven gecontroleerd wordt of de roosters veilig zijn.

Bijlage I waar onder andere wordt gesproken van bassins is van toepassing op de niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen. Onder het begrip bassin vallen ook whirlpools en dompelbassins (voor zover die zich buiten een sauna bevinden), doch niet voetenbaden.

Toetsingspunten voor een sober en terughoudend wetgevingsbeleid; de beslissing om tot regelgeving door de centrale overheid over te gaan

De hygiëne en veiligheid van de niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen wordt thans soms – doorgaans summier – in gemeentelijke verordeningen geregeld.

Het heeft steeds in de bedoeling gelegen om ook van rijkswege eisen te stellen aan de niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen, omdat uit een oogpunt van hygiëne en veiligheid er geen reden is om gasten van hotelbaden, campingbaden, leden van verenigingsbaden en dergelijke van beschermende maatregelen uit te sluiten. In de nota van toelichting bij het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden is hieromtrent het volgende opgemerkt: «De reden dat de voorschriften alleen gelden met betrekking tot de rechtstreeks voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen is niet dat de noodzaak tot regulering bij deze categorie groter zou zijn, doch dat de verscheidenheid van de niet rechtstreeks voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen zo groot is dat nog enig onderzoek moet worden verricht omtrent de te stellen voorschriften».

Bedoeld onderzoek is thans afgerond en heeft tot de conclusie geleid dat, zij het slechts op een aantal punten, van de voorschriften voor openbare baden afwijkende regels dienen te worden gesteld.

De doelstellingen en werkingsfeer van het besluit

Het onderhavige besluit beoogt in het belang van de hygiëne en veiligheid van de bezoekers van de niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen – met uitzondering van de therapiebaden – de nodige waarborgen te geven. Zo zullen de bezoekers er bijvoorbeeld van uit moeten kunnen gaan dat de kwaliteit van het zwemwater zodanig is dat

de kans op ziekten verwaarloosbaar is. De voorschriften gaan op een enkel punt minder ver dan bij de voor het publiek toegankelijke inrichtingen. Dit geldt in het bijzonder wat betreft de kleed- en garderobe-ruimten en het toezicht bij de ondiepe bassins (niet meer dan 1,40 meter of – in voorkomende gevallen – niet meer dan 1,50 meter; zie de artikels-gewijze toelichting ad artikel I, onderdeel E).

Anders dan bij de voor het publiek toegankelijke baden ontbreekt bij de onderhavige categorie baden veelal toezicht, doch bezoekers verwachten dit in de regel ook niet. Zo zullen ouders van kleine kinderen die nog niet kunnen zwemmen, deze kinderen doorgaans begeleiden. Gezien dit verschil in verwachtingspatroon enerzijds en de met het toezicht gemoeide kosten anderzijds, is besloten om bij de ondiepe bassins geen toezicht voor te schrijven. Dit sluit ook aan bij de praktijk en komt voorts overeen met richtlijnen van de VNG en de adviezen van het voormalige Adviesorgaan voor bad- en zweminrichtingen. Bij een diepte van 1,40 meter kan een volwassene met een gemiddelde lengte nog staan. Het is daarbij wel wenselijk dat de zwemmers wordt duidelijk gemaakt dat er geen toezicht wordt uitgeoefend.

Wat betreft de campingbaden zij opgemerkt dat hieromtrent in beginsel ook eisen gesteld kunnen worden in het kader van de Kampeerwet (Stb. 1981, 372). Om zo veel mogelijk te voorkomen dat de exploitant van een campingbad in een korte tijd met eisen vanuit verschillende wetten zou kunnen worden geconfronteerd, is in de nota van toelichting bij het op artikel 13 van de Kampeerwet gebaseerde Besluit hygiëne en gezondheid kampeerplaatsen (Stb. 1986, 379) gesteld dat het in de bedoeling ligt om de campingbaden binnen afzienbare tijd onder de werkingssfeer van de Wet hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden te brengen. Ook bij verschillende gelegenheden, zoals bij overleg met de Kampeerraad, de Recron en de VNG, is deze bedoeling naar voren gebracht. Voor zover bekend hebben gemeentebesturen bij de vergunningverlening op grond van de Kampeerwet geen eisen gesteld aan campingbaden.

Normstelling, delegatie, bestuursinstrumenten en de met de uitvoering gemoeide bestuurlijke lasten

Bestuurlijke lasten zijn er voornamelijk voor de provincies en zijn het gevolg van een uitbreiding van de werkingssfeer van het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden met naar schatting 2000 niet voor het publiek toegankelijke baden. Voor de provincies wordt het totaal van de kosten die voortvloeien uit de onderhavige taakuitbreiding begroot op f 1 mln. per jaar. Deze kosten zullen worden gecompenseerd door de jaarlijkse uitkering uit 's Rijks middelen aan het Provinciefonds met dit bedrag te verhogen. Hiermee moet het mogelijk zijn om de menskracht voor de uitvoering van de Wet hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden met gemiddeld 1 persoon per provincie uit te breiden.

Handhaving, werkdruk bestuurlijk en justitieel apparaat en rechtsbescherming

Met het toezicht op de naleving van de wet en de daarop gebaseerde voorschriften zijn belast de inspecties van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu alsmede de door gedeputeerde staten en burgemeester en wethouders aangewezen ambtenaren. Deze toezichthoudende ambtenaren kunnen op grond van artikel 15, derde lid, van de Wet hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden door de Minister van Justitie tevens worden aangewezen als opsporingsambtenaar. Daarnaast zijn de bij artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren met opsporing belast. Naar verwachting

– gebaseerd op ervaring met het huidige Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden – zal alleen voor de provincie de werkdruk essentieel toenemen. Zoals hierboven aangegeven zal dit ook worden gecompenseerd.

Gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkeling en voor bedrijfsleven, burgers en non-profitinstellingen

Indien zweminrichtingen thans niet voldoen aan de voorschriften van het besluit, welke uit een oogpunt van hygiëne en veiligheid minimaal noodzakelijk worden geacht, zullen hetzij investeringen moeten worden gepleegd om hier alsnog aan te voldoen, hetzij zal de bedrijfsvoering moeten worden verbeterd. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat de chloordosering beter moet worden geregeld of dat de filters vaker moeten worden teruggespoeld. Ook zal in een aantal gevallen de exploitant de nodige kennis moeten verwerven, bijvoorbeeld door het volgen van een cursus zwemwaterbehandeling.

Ingevolge artikel 49a geldt op dezelfde wijze als indertijd voor de publiek toegankelijke baden, een redelijke aanpassingsperiode.

De kosten die de exploitant maakt om aan de voorschriften te voldoen zullen waarschijnlijk worden doorberekend in de entreegelden. Voorts vloeien voor de exploitant lasten voort uit het dagelijkse zwemwateronderzoek en het bijhouden van een journaal alsmede uit het maandelijks laboratoriumonderzoek. Het dagelijkse onderzoek door de houder zelf geschiedt thans over het algemeen al, doch het laboratorium-onderzoek gebeurt in veel gevallen met een geringere frequentie dan maandelijks of gebeurt zelfs helemaal niet. De kosten van dit onderzoek verschillen per laboratorium. Als indicatie kan een bedrag van f 150 per bassin per maand worden aangehouden.

Varianten

Het is wenselijk om zoveel mogelijk aan te sluiten bij de voorschriften voor de voor het publiek toegankelijke baden. Ook zwemmers die behoren tot bepaalde categorieën personen hebben immers recht op bescherming, terwijl voorts de concurrentieverhoudingen niet onnodig dienen te worden aangetast.

Reële alternatieven voor het besluit zijn dan ook niet aanwezig.

Reacties op het ontwerp-besluit

Het ontwerp-besluit is in februari 1988 voor commentaar verstuurd naar een aantal belanghebbende instanties en organisaties, waaronder de Recron, het Bedrijfschap Horeca, de Consumentenbond, de Stichting Consument en Veiligheid en de ANWB. Tevens is het ontwerp voorgelegd aan een aantal zwembadbouwers.

De opmerkingen hadden betrekking op de omstandigheid dat een aantal middelvoorschriften – met name ten aanzien van de behandeling van het zwemwater – wordt vastgesteld en niet slechts doelvoorschriften, de wens om uit een oogpunt van controleerbaarheid eisen technisch zoveel mogelijk te specificeren, de wens om voor de categorie B zwemgelegenheden strengere eisen te formuleren en een aantal zaken van minder groot belang.

Met de opmerkingen is zo veel mogelijk rekening gehouden. Wat betreft de keuze tussen doel- en middelvoorschriften hebben, net als bij de invoering van het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden, een aantal overwegingen een rol gespeeld. Allereerst mag dit besluit de

ontwikkeling van nieuwe technologieën niet in de weg staan. Dit uitgangspunt pleit in zijn algemeenheid tegen middelvoorschriften, doch weegt minder zwaar op gebieden waar bedoelde ontwikkeling niet zo snel gaat. Vóór middelvoorschriften pleiten – afgezien van de veelal betere controleerbaarheid – de doorgaans grotere waarborgen voor een goede hygiëne en veiligheid. Een en ander heeft indertijd geleid tot een uitgebalanceerd geheel waarbij soms de voorkeur is gegeven aan middelvoorschriften, soms aan doelvoorschriften en soms aan beide, zoals bij de voorschriften ter zake van de waterkwaliteit. Naast normen voor de waterkwaliteit is ook een aantal – zij het summiere – eisen gesteld aan de behandeling van het zwemwater. Hiermee worden extra waarborgen gecreëerd voor een goede waterkwaliteit. Dit is vooral van belang omdat een aantal parameters – in het bijzonder de bacteriologische – slechts maandelijks wordt onderzocht door een laboratorium. Zo veel mogelijk moet worden voorkomen dat er in de tussentijd wat mis gaat. Een reden dat niet kan worden volstaan met het stellen van normen ligt voorts in het feit dat er geen epidemiologische gegevens beschikbaar zijn waarmee «veilig» zwemwater kan worden gedefinieerd. De in het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden opgenomen normen zijn procesparameters die aangeven of de waterbehandeling naar behoren verloopt. De normen zijn gebaseerd op het systeem van zandfiltratie-chlooring, zoals beschreven in de nota van toelichting bij genoemd besluit, waarbij er van wordt uit gegaan dat het systeem aan een aantal randvoorwaarden voldoet. Deze randvoorwaarden zijn dan ook samen met voorzieningen waarmee het voldoen aan deze randvoorwaarden kan worden gecontroleerd in genoemd besluit opgenomen naast de waterkwaliteitsnormen. Een aantal commentaren betrof verschillende van deze randvoorwaarden en voorzieningen. Ten aanzien van artikel 6, eerste lid, is bij de commentaren naar voren gebracht dat in plaats van een voorziening om de hoeveelheid water te bepalen (een debietmeter) moet kunnen worden volstaan met een debietbepaling aan de hand van een pompgrafiek en wel met behulp van een zogenaamde Q/H-kromme. Hierbij wordt er echter van uit gegaan dat de pomp inderdaad volgens deze kromme loopt, hetgeen niet altijd het geval hoeft te zijn. Uit een oogpunt van betrouwbaarheid is dan ook een debietmeter noodzakelijk. Hierbij wordt uit gegaan van een vaste debietmeter. Bij bestaande situaties zou echter eventueel kunnen worden volstaan met een aansluitpunt voor een draagbare debietmeter; het debiet zal dan periodiek door een laboratorium moeten worden gemeten.

Van toepassing op de niet voor het publiek toegankelijke baden is eveneens artikel 7, tweede lid, van het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden.

Hierin wordt een voorziening voorgeschreven om het in fluïdisatie geraken van het filtermateriaal waar te nemen. In de praktijk spreekt men hier over een kijkglas. In een enkel commentaar is twijfel geuit over de noodzaak van zo'n kijkglas en zijn enkele alternatieven om het terugspoel- en fluïdisatieproces te bewaken genoemd. Ter zake zij het volgende opgemerkt. Een kijkglas, mits op de juiste hoogte aangebracht, is noodzakelijk om de ligging van het filterbed te kunnen beoordelen en om waar te kunnen nemen of bij het terugspoelen daadwerkelijk fluïdisatie plaatsvindt. Dit is essentieel voor een goed verloop van het filtratieproces. Als alternatief is een kijkglas in de spoelleiding genoemd. Dit is echter alleen geschikt om te beoordelen of het spoelwater helder wordt; helder spoelwater betekent echter nog niet dat het filtermateriaal fluïdisceert. Een ander alternatief dat is genoemd zijn manometers voor en na het filter, waardoor het mogelijk is om drukval over het filter te bepalen. Om te kunnen beoordelen of een spoeling naar behoren is uitgevoerd zou moeten worden vergeleken met een «basisniveau» voor een goed

gespoeld filter. Dit basisniveau is echter onder meer afhankelijk van de filtratiesnelheid, de gemiddelde korreldiameter en de bedhoogte van het filtermedium. Het moge duidelijk zijn dat een zodanige beoordeling veel ingewikkelder is (en dus een veel hogere mate van kennisniveau vereist) dan beoordeling van het spoelproces via het kijkglas, die niet afhankelijk is van een referentieniveau en daardoor ook door controlerende instanties veel betrouwbaarder kan worden uitgevoerd. Overigens moet worden erkend dat het inbouwen van een kijkglas bij bepaalde bestaande filters niet eenvoudig is uit te voeren en tot schade aan het filter kan leiden indien dit ondeskundig gebeurt. Het ligt daarom in de rede dat in gevallen dat bij bestaande filters aan de hand van waterkwaliteitsgegevens over een wat langere periode kan worden aangenomen dat het filtratieproces goed verloopt, een ontheffing wordt verleend.

Commentaar is ook geleverd op het feit, dat artikel 8, derde lid, van het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden eveneens gaat gelden voor de niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen. Naar voren is gebracht dat het toevoegen van het suppletiewater voor het filter soms alleen mogelijk is door het inbouwen van een keerklep, hetgeen niet door alle waterleidingbedrijven wordt toegestaan. Ter zake kan worden opgemerkt dat er verschillende mogelijkheden zijn om aan het in dit artikellid gestelde te voldoen. Genoemd kunnen worden suppletie in de buffertank, via een breektank of, indien gewaarborgd is dat het water niet rechtstreeks in het bassin kan komen, via de overloopvoorziening. Indien deze mogelijkheden in redelijkheid niet toegepast kunnen worden, de suppletie alleen buiten de openingsuren plaatsvindt en suppletie tijdens de openingsuren ook niet nodig is, kan suppletie rechtstreeks in het bassin via een ontheffing worden toegestaan.

Wat betreft het ontbreken van eisen aan waterglijbanen kan worden opgemerkt dat normen ter zake nog in ontwikkeling zijn. Zodra deze normen gereed zijn zal worden bezien of dit aanleiding geeft tot aanpassing van het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden dan wel of kan worden volstaan met een convenant of met voorlichting.

Ten aanzien van de opmerking dat de eisen voor de categorie B zwemgelegenheden strenger zouden moeten zijn, kan worden opgemerkt dat ter zake advies is gevraagd aan de Gezondheidsraad. Dit betreft eveneens de voor het publiek toegankelijke inrichtingen. Zonodig zal het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden in de toekomst worden aangepast, op basis van dit advies.

Ten aanzien van het op niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen van toepassing zijnde artikel 20 is in de commentaren naar voren gebracht dat de bepalingen betreffende de hellingshoek de huidige ontwikkelingen in de zwembadbouw in de weg staan. Door de creatieve vormgeving van de bassins en de relatief geringe omvang van deze bassins, zou de vereiste hellingshoek niet meer zijn te bereiken. Te dien aanzien zij opgemerkt dat indien de veiligheid van de zwemmers voldoende is gewaarborgd door middel van drijflijnen, waterhoogte-aanduidingen en dergelijke, een ontheffing – ook bij nieuwbouw – een oplossing kan bieden.

Artikelen

Artikel 1, onderdeel A, ad artikel 1a

Onder hotel (onderdeel a) wordt ook verstaan motel en botel. Onder een kampeerplaats in de zin van de Kampeerwet vallen blijkens die wet ook bungalowparken en complexen van zomerhuisjes. Onder onderwijsinstellingen zoals genoemd in onderdeel e valt ook een universiteit, een

academie voor lichamelijke opvoeding en het Centraal Instituut Opleiding Sportleiders (CIOS).

Onder recreatiebedrijven (onderdeel f) vallen ook de pretparken en de dagrecreatieterreinen.

Onder sportscholen (onderdeel g) vallen ook fitnesscentra.

Onder sauna's (onderdeel h) vallen tevens voetenbaden en dompelbassins die als een onderdeel van de sauna moeten worden beschouwd. Die voetenbaden en dompelbassins vallen daarmee zelf niet onder de werking van dit besluit. Onderdeel h beoogt die zweminrichtingen onder de werking van dit besluit te brengen die tot hetzelfde complex als de sauna behoren, maar los van de sauna zelf staan. Hoewel er op zich wel aanleiding is om ook eisen te stellen aan dompelbassins als onderdeel van de sauna gebeurt dit niet, omdat de Wet hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden hier geen basis voor biedt. Een dagelijks onderzoek door de houder en een maandelijks laboratorium-onderzoek van deze voorzieningen verdient echter wel aanbeveling.

Bij recreatiebedrijven, sportscholen en sauna's kan sprake zijn van zogeheten sex-inrichtingen respectievelijk sex-sauna's. Ook zweminrichtingen die van dergelijke complexen deel uitmaken vallen onder de werking van het onderhavige besluit.

Met onderdeel i wordt bedoeld op zweminrichtingen die alleen toegankelijk zijn voor de bewoners van een groep flats en dergelijke.

Met vereniging (onderdeel m) wordt niet alleen bedoeld op zwemverenigingen, maar ook op bijvoorbeeld naturistenverenigingen en voetbalverenigingen die zweminrichtingen in eigen beheer hebben.

Artikel I, onderdeel B

De eis dat er voldoende kleed- en garderoberuimten zijn is niet van toepassing verklaard op de niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen. Hierbij is overwogen dat deze vrijwel altijd reeds aanwezig zijn op het complex, zoals het hotel of de kampeerplaats. Hetzelfde argument gaat ook min of meer op voor de douches en toiletten. Gezien het grote belang van deze voorzieningen voor de waterkwaliteit zijn de desbetreffende voorschriften (de artikelen 13, 28 en 39 van het Besluit hygiëne en veiligheid zwemgelegenheden) echter niettemin van toepassing op de niet voor het publiek toegankelijke zweminrichtingen.

Artikel I, onderdeel E

Wat betreft de zweminrichtingen die slechts gedurende bepaalde uren voor het publiek toegankelijk zijn geldt de eis van voldoende toezicht slechts onverkort gedurende die uren. Gedurende de uren dat zij niet voor het publiek zijn opengesteld geldt de eis van voldoende toezicht slechts voor bassins die dieper zijn dan 1,40 meter. Wat betreft dit toezicht kan voorts nog worden gewezen op het nut van hoge stoelen (umpire-stoelen) waarmee in geval van grote drukte een goed overzicht kan worden verkregen. Bij de wat oudere baden komt het wel voor dat deze – geheel of voor een deel – een diepte hebben van 1,50 meter. In gevallen dat het slechts tegen hoge kosten mogelijk is om dit te wijzigen in 1,40 meter, kan het – mede afhankelijk van andere omstandigheden zoals het bodemverloop -aanvaardbaar zijn dat gedeputeerde staten tot het moment van een eventuele renovatie ontheffing verlenen van de eis van voldoende toezicht. Zie verder het algemeen deel van deze nota van toelichting, onder het kopje «De doelstellingen en werkings sfeer van het besluit».

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders